

zastosowanie klauzuli humanitarnej z art. 15 tego rozporządzenia. Możliwość ta nie jest uzależniona od okoliczności, że państwo członkowskie odpowiedzialne na podstawie tych kryteriów nie udzieliło odpowiedzi na wniosek o przyjęcie z powrotem danej osoby ubiegającej się o azyl

- 2) Państwo członkowskie, w którym przebywa osoba ubiegająca się o azyl, nie jest w trakcie procesu określania odpowiedzialnego państwa członkowskiego zobowiązane do zwrócenia się o opinię do Urzędu Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców, w sytuacji gdy z dokumentów tej organizacji wynika, że państwo członkowskie, które kryteria wymienione w rozdziale III rozporządzenia nr 343/2003 wskazują jako odpowiedzialne, narusza prawo Unii w dziedzinie azylu

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)) London — Zjednoczone Królestwo — Olaitan Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-529/11) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 12 — Rozwiedziony małżonek obywatela państwa członkowskiego, który pracował w innym państwie członkowskim — Pełnoletnie dziecko kontynuujące naukę w przyjmującym państwie członkowskim — Prawo pobytu dla rodzica będącego obywatelem państwa trzeciego — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuły 16–18 — Prawo stałego pobytu przysługujące członkom rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich — Legalny pobyt — Pobyt oparty na wspomnianym art. 12)

(2013/C 225/20)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Olaitan Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

przy udziale: AIRE Centre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Wykładania art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68

z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) — Prawo pobytu przysługujące po rozwodzie z obywatelem innego państwa członkowskiego, który skorzystał ze swojego prawa do swobodnego przemieszczania się, obywatelowi państwa trzeciego sprawującemu pieczę nad dzieckiem mającym ponad 21 lat i kontynuującym naukę w przyjmującym państwie członkowskim — Pojęcie rodzica sprawującego faktycznie pieczę nad dzieckiem — Kryteria oceny

Sentencja

- 1) Rodzic dziecka, które osiągnęło pełnoletność i które uzyskało dostęp do kształcenia na podstawie art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty, zmienionego dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r., może nadal korzystać z pochodnego prawa pobytu na podstawie tegoż artykułu, jeśli jego obecność i piecza są wciąż niezbędne, aby dziecko to mogło kontynuować i ukończyć naukę, czego ocena należy do sądu odsyłającego przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności rozpatrywanej przez niego sprawy.
- 2) Okresy pobytu w przyjmującym państwie członkowskim ukończone przez członków rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, wyłącznie w oparciu o art. 12 rozporządzenia nr 1612/68, zmienionego dyrektywą 2004/38, i przy niespełnieniu warunków wymaganych do korzystania z prawa pobytu na podstawie tej dyrektywy nie mogą być wzięte pod uwagę dla celów nabycia przez tych członków rodziny prawa stałego pobytu w rozumieniu tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Mehmet Arslan przeciwko Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

(Sprawa C-534/11) (¹)

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2008/115/WE — Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Zastosowanie względem osób ubiegających się o azyl — Możliwość dalszego stosowania środka detencyjnego względem obywatela państwa trzeciego po złożeniu przez niego wniosku o udzielenie azylu)

(2013/C 225/21)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mehmet Arslan

Strona pozwana: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) — Wykładnia art. 2 ust. 1 w związku z motywem 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98) — Zakres zastosowania — Stosowanie środka detencyjnego wobec obywatela państwa trzeciego przebywającego nielegalnie na terytorium państwa członkowskiego w celu jego wydalenia w sytuacji, gdy obywatel ten złożył wniosek o udzielenie azylu w rozumieniu dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13)

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z motywem 9 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta nie ma zastosowania do obywatela państwa trzeciego, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich, i to w okresie pomiędzy złożeniem tego wniosku a wydaniem w pierwszej instancji decyzji w przedmiocie tego wniosku bądź, w danym wypadku, do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie środka odwoławczego wniesionego od tej decyzji.
- 2) Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl i dyrektywa 2005/85 nie stoją na przeszkodzie utrzymaniu na podstawie przepisów prawa krajowego w mocy środka detencyjnego względem obywatela państwa trzeciego, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu dyrektywy 2005/85, po tym jak względem niego został zastosowany środek detencyjny zgodnie z art. 15 dyrektywy 2008/115, gdy w następstwie przeprowadzenia indywidualnej oceny wszystkich istotnych okoliczności okazuje się, że osoba ta złożyła ów wniosek jedynie w celu opóźnienia lub uniemożliwienia wykonania decyzji o powrocie i że utrzymanie w mocy środka detencyjnego jest obiektywnie niezbędne i proporcjonalne, aby uniknąć sytuacji, w której zainteresowany uniknie definitywnie powrotu.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 27 czerwca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Codirex Expeditie BV

(Sprawa C-542/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Towary składowane czasowo — Towary niewspólnotowe — Procedura celna wspólnotowego tranzytu zewnętrznego — Chwila nadania przeznaczenia celnego — Przyjęcie zgłoszenia celnego — Zwolnienie towarów — Dług celny)

(2013/C 225/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Codirex Expeditie BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 50 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Towary składowane czasowo, które zostały zgłoszone w celu objęcia procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego — Chwila nadania przeznaczenia celnego

Sentencja

Artykuły 50, 67 i 73 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. należy interpretować w ten sposób, że towary niewspólnotowe, które były przedmiotem zgłoszenia celnego przyjętego przez organy celne w celu objęcia ich procedurą celną wspólnotowego tranzytu zewnętrznego i mające status towarów składowanych czasowo, zostają objęte tą procedurą celną i tym samym zostaje nadane im przeznaczenie celne, w chwili udzielenia zwolnienia tychże towarów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.1.2012.